

VI DIECEZJALNE CZUWANIE MODLITEWNE
W INTENCJI POWOŁAŃ
DO KAPŁAŃSTWA I ŻYCIA KONSEKROWANEGO

PARAFIA NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA
SKIERNIEWICE 24 KWIETNIA 2010

PRZYPROWADZIŁ GO DO JEZUSA

Tego wieczoru jednoczymy się z całym Kościołem,
który w różnych częściach świata gromadzi się na modlitewnym czuwaniu,
z okazji 47 Światowego Dnia Modlitw o powołania,
celebrowanym jutro w IV Niedzielę Wielkanocną.

Modlitwa jest pierwszym świadectwem, które wzbudza powołania. Podobnie jak Andrzej Apostoł, który mówi bratu o tym, że spotkał Mistrza, każdy, kto chce być uczniem i świadkiem Chrystusa, musi „zobaczyć” Go osobiście, musi Go poznać, musi nauczyć się Go kochać i przebywać z Nim.

(BENEDYKT XVI, *Orędzie na 47 Światowy Dzień Modlitw o Powołania 2010*)

UROCZYSTA PROCESJA

PIEŚŃ NA WEJŚCIE

I.

SŁUCHAJĄC SŁOWA

Jutrzenką pełni czasów jest Jan Chrzciciel, który całkowicie poświęcił życie na to, by przygotować Chrystusowi drogę. To on świadczy o tym, że w Synu Maryi z Nazaretu spełniają się przyrzeczenia Boga. Kiedy widzi, że Jezus pojawia się na brzegu Jordanu, gdzie on chrzczył, wskazuje Go swoim uczniom jako „Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata” (J 1, 29). Jego Świadectwo jest tak owocne, że dwaj jego uczniowie „usłyszeli, jak mówił i poszli za Jezusem” (J 1, 37).

Również powołanie Piotra, jak to opisuje Jan Ewangelista, dokonuje się z pomocą świadectwa własnego brata – Andrzeja, który – po spotkaniu Pana i odpowiedzeniu na zaproszenie, by z Nim pozostać – czuje potrzebę, by natychmiast powiedzieć Piotrowi o tym, co odkrył przez „zamieszkanie” z Panem: „Znaleźliśmy Mesjasza – to znaczy: Chrystusa. I przyprowadził go do Jezusa” (J 1, 41-42). Podobnie było w przypadku Natanaela, dzięki świadectwu innego ucznia – Filipa, który powiedział mu z radością o swoim wielkim odkryciu: „Znaleźliśmy tego, o którym pisał Mojżesz w Prawie i Prorocy: Jezusa, Syna Józefa, z Nazaretu” (J 1, 45).

(BENEDYKT XVI, *Orędzie na 47 Światowy Dzień Modlitw o Powołania 2010*)

Z Ewangelii według Świętego Jana (1, 35-42)

Następnego dnia Jan stał tam ponownie, a wraz z nim dwóch jego uczniów. A gdy przyjrzał się przechodzącemu Jezusowi, rzekł: «Oto Baranek Boży!». Obaj uczniowie usłyszeli, jak mówił, i poszli za Nim. Gdy Jezus odwrócił się i spostrzegł, że idą za Nim, zapytał ich: «Czego szukacie?». Oni rzekli: «Rabbi – to znaczy nauczycielu – gdzie mieszkasz?». Odpowiedział im: «Chodźcie, zobaczcie». Poszli więc i zobaczyli gdzie mieszkał. I w tym dniu pozostali u Niego. Działo się to około godziny dziesiątej. Jednym z dwóch, którzy usłyszeli słowa Jana i poszli za Jezusem, był Andrzej, brat Szymona Piotra. Odszukał on najpierw swego brata, Szymona i oznajmił mu: «Znaleźliśmy Mesjasza», to znaczy Chrystusa. Następnie przyprowadził go do Jezusa. Gdy Jezus mu się przyjrzał, rzekł: «Ty jesteś Szymon, syn Jana. Odtąd będziesz nosił imię Kefas», to znaczy Piotr.

REFLEKSJA POWOŁANIOWA

ŚWIADECTWA

...Jeśli młodzi ludzie widzą kapłanów odizolowanych i smutnych, to z pewnością nie czują się zachęcani do naśladowania ich przykładu. Rodzą się w nich wtedy obawy, jeśli pomyślą, że taka miałaby być przyszłość kapłana. Ważna jest zatem taka forma wspólnoty życia, która ukaże młodym ludziom **piękno bycia kapłanem**. Wtedy ktoś z młodych może powiedzieć: „to może być także moja przyszłość, tak chciałbym żyć”... Można powiedzieć, że powołania kapłańskie rodzą się w kontakcie z kapłanami, jakby jakieś cenne dziedzictwo, komunikowane za pomocą słów, czynów i całego sposobu istnienia.

(BENEDYKT XVI, *Oreędzie 2010*)

Już sam fakt istnienia **osób zakonnych** mówi o miłości Chrystusa, gdy osoby te idą za Nim w pełnej wierności Ewangelii oraz gdy z radością przyjmują Jego kryteria myślenia i postępowania. Stają się „znakami sprzeciwu” dla świata, którego logika jest często inspirowana materializmem, egoizmem i indywidualizmem. Wierność i siła ich świadectwa, gdy pozwalają się zdobyć przez Boga i zrezygnować z samych siebie, wzbudzają w sercach wielu młodych pragnienie, by pójść za Chrystusem na zawsze, w sposób hojny i całkowity. Naśladować Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego oraz utożsamiać się z Nim: oto ideał życia konsekrowanego i świadectwo absolutnego prymatu Boga w życiu i w historii człowieka.

(BENEDYKT XVI, *Oreędzie 2010*)

II. OFIAROWANIE

Pismo Święte

Elementem podstawowym i specyficznym każdego powołania kapłańskiego, a także powołania do życia konsekrowanego, jest **przyjaźń z Chrystusem**. Jezus żył w stałym zjednoczeniu z Ojcem i właśnie to wzbudzało w uczniach pragnienie, by przeżywać to samo doświadczenie, ucząc się od Niego wspólnoty i nieustannego dialogu z Bogiem. Jeśli ksiądz jest „Bożym człowiekiem”, który przynależy do Boga oraz pomaga Boga poznać i pokochać, nie może nie rozwijać głębokiej jedności z Nim, trwać w Jego miłości i wsłuchiwać się w Jego Słowo.

(BENEDYKT XVI, *Oreędzie 2010*)

Świeca

Drugim aspektem konsekracji kapłańskiej czy zakonnej jest **całkowity dar z siebie dla Boga**... Idąc za Chrystusem, każdy powołany do życia w specjalnej konsekracji powinien starać się o to, aby świadczyć o byciu całkowitym darem dla Boga. Tu ma swe źródło zdolność do tego, by stać się darem dla tych, których Opatrzność Boża powierza mu w posłudze pasterskiej, by zaangażować się całkowicie, w sposób stały i wierny, z radością stając się towarzyszem podróży wielu osób, aby i one mogły otworzyć się na spotkanie z Chrystusem i aby Jego Słowo stało się światłem na ich drodze.

(BENEDYKT XVI, *Oreędzie 2010*)

Kwiaty

Trzeci wreszcie aspekt, który nie może nie charakteryzować kapłana czy osobę konsekrowaną, to **życie we wspólnotcie**. Jako znak wyróżniający swoich uczniów Jezus wskazał ich głęboką jedność w miłości: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (J 13, 35).

(BENEDYKT XVI, *Oreędzie 2010*)

III. ADORACJA

«Jezus przyjrzał mu się, umiłował Go i powiedział: „Jednego ci brakuje. Idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem wróć i chodź za Mną»» (Mk 10, 21).

«Jezus ... przywołał tych, których sam chciał, a oni przyszedli do Niego» (Mk 3, 13).

«Jezus powiedział do nich: „Pójdźcie za Mną, a sprawię, że staniecie się rybakami ludzi»» (Mk 1, 17).

«Jezus zobaczył człowieka, który pobierał cło. Miał na imię Mateusz. Powiedział do Niego: „Pójdź za Mną!”. A on wstał i poszedł za Nim» (Mt 9, 9).

«Jezus powiedział do Szymona: „Nie bój się, odtąd będziesz łowił ludzi»» (Łk 5, 11).

«Jezus wyszedł na górę, aby się modlić, i całą noc spędził na modlitwie do Boga. Kiedy nastał dzień, przywołał swoich uczniów i wybrał z nich dwunastu, których nazwał apostołami» (Łk 12, 6).

«Jezus zamierzał udać się do Galilei. Wtedy to spotkał Filipa i powiedział Mu: «Pójdź za Mną!»» (J 1, 43).

GEST

POZDROWIENIE KS. BISKUPA ANDRZEJA F. DZIUBY

BŁOGOSŁAWIEŃSTWO